

УДК:327

Поняття національного інформаційного простору та його характеристики

Марина Шевченко,

канд. культурології

Київський національний
університет культури і мистецтв,

вул. Є. Коновальця, 36,

01601, Київ, Україна

e-mail: ua.kiev.marina@gmail.com

ORCID ID 0000-0003-0960-513X

© Шевченко М., 2018

У статті проаналізовано загальний стан, тенденції та перспективи розвитку інформаційного простору на прикладі національного інформаційного простору України. Розглянуто нормативно-правове забезпечення функціонування інформаційної сфери в Україні. Висвітлено завдання для покращення державної політики щодо інформаційного простору країни.

Ключові слова: інформаційний простір, національний інформаційний простір України, інформаційна глобалізація, державне регулювання інформаційного простору.

Інформація цінувалася у всі часи. В наші дні вона має ще більшу цінність. Сьогодні інформацію розглядають як основний ресурс розвитку суспільства, а інформаційний простір — як реальне явище і один із компонентів гармонізації інтересів суспільства.

Тому метою дослідження стало виявлення стану, тенденцій і перспектив розвитку інформаційного простору на прикладі України.

Завдання дослідження:

- визначені теоретичні основи дослідження категорій «інформаційний простір» та «національний інформаційний простір України» в умовах становлення інформаційного суспільства;
- визначення правового статусу інформаційного простору України;
- обґрунтування проблем і перспектив інформаційного простору України на концептуальному, нормативно-правовому, та інституціональному рівнях.

Аналіз стану розробки проблеми

Категорію «інформаційний простір», і суміжні з нею категорії, ще не достатньо чітко визначено в українському науковому знанні. Тому безперечно важливим є науково обґрунтоване та юридично точне визначення цієї категорії. Разом із тим, існує науковий дискурс щодо цієї категорії. Уявлення про «інформаційний простір» дискутуєть-

ся, розвивається адже цього вимагають самі реалії сучасного світу. Здобутками наукового дискурсу, щодо цієї категорії можна вважати проведення нарад, круглих столів, захист рукописів дисертаційних досліджень. Зокрема, Петровою Г. М. у 2011 р. захищена дисертація на тему «Інформаційний простір: соціокультурна сутність, стан та перспективи», також Швецем О. В. було захищене дисертаційне дослідження «Формування політичного іміджу України у міжнародному інформаційному просторі», актуальною є робота Дубаса О. П. на тему «Інформаційний розвиток сучасної України у світовому контексті: політологічний аналіз», рукопис дисертаційного дослідження Данилішина К. О. «Американський чинник в процесі інформаційної глобалізації». Серед тем наукових конференцій з означеної проблематики виділимо наступні: «Релігія, релігійність, філософія та гуманітаристика в сучасному інформаційному просторі: національний та інтернаціональний аспекти» (ВНУ ім. В. Даля), «Українська освіта в європейському інформаційному просторі» (НАПНУ), засідання «круглого столу» на тему «Національний інформаційний простір України: проблеми формування та державного регулювання» (НІСД), а у 2013 році НІСД було видано аналітичну доповідь «Національний інформаційний простір України: проблеми формування та державного регулювання». Ці та інші наукові зібрання та видання присвячені обговоренню наявних проблем в інформаційній сфері на концептуальному, законодавчому та інституціональному рівнях. У наукових дискусіях беруть участь представники органів державної влади, співробітники наукових та аналітичних установ, а також представники медійної галузі [1].

Питання сутності інформації та визначення її цінності, а також особливості управління інформаційними ресурсами та інформаційною інфраструктурою досліджено у наукових працях вітчизняних учених Апатової Н. В., Бушуєва В. В., Кохановської О. В., Красовської Н. С., Лайчука О. В., Матковської Р. Б., Мотляха О. І., Наливайченко С. П., Новаківського І. І., Пенькової І. В., Чупика І. О., Шкарабана С. І. та зарубіжних учених Бекетова Н. В., Друкера П. Ф., Ешбі У. Р., Кастельса М., Мандиа К., Нижегородцева Р. М., Паринова С. І., Просиса К., Станицького С. С., Шеннона К. Е., Щетиніна В., Янга В. Л.

У більшості публікацій, обґрунтування категорії «інформаційний простір» зводиться до його розгляду, як певної геополітично визначеної території, яка є сувереном щодо поширення на ній текстової, звукової, аудіовізуальної та ілюстративної інформації через канали засобів масової інформації.

Разом із тим Слюсаревським М. здійснена критика такого обґрунтування категорії «інформаційний простір». На думку дослідника, дане визначення не повною мірою відображає сутність інформаційного простору, оскільки таке визначення виводить на другий план самі

інформаційні процеси. Дослідник обґрунтовує «реляційну теорію інформаційного простору» [2, с. 341]. За цієї теорією, інформаційний простір є станом (і, водночас, результатом) перманентної взаємодії процесів виробництва та споживання інформації. На думку вченого процеси виробництва інформації породжують інформаційний простір, але самі по собі не можуть дати цьому просторової визначеності, яку надають йому процеси споживання інформації. Розмірковуючи про параметри інформаційного простору, вчений вважає, що вони обумовлені темпорально-психологічними характеристиками перебігу інформаційних процесів і соціально-психологічними характеристиками споживачів інформації. Слюсаревський М. пропонує у межах «реляційної теорії інформаційного простору» характеризувати цю категорію не стільки за обсягами вироблення інформаційної продукції, чи площиною поширення інформації, скільки за обсягами та інтенсивністю її споживання. Можна погодитися з цим твердженням, оскільки продукування певного обсягу інформації не гарантує високої кількості її споживання.

Дослідження проведені Петровою Г., Швецем О., Дубасом О., Слюсаревським М. дали змогу зробити висновок, інформаційний простір має яскраво виражений соціальний характер. В центрі інформаційного простору стоїть суб'єкт, який у процесі своєї діяльності створює, накопичує, передає, зберігає інформацію. Таким суб'єктом може виступати як особистість так і соціальна група, компанія чи навіть державний орган — тобто всі, хто використовують можливості сучасних інформаційних технологій. Так, ми можемо розрізняти інформаційний простір окремої людини, держави, групи чи соціуму в цілому [1; 2; 4].

Отже, під категорією «інформаційний простір» може розглядатися скоординована, багаторівнева структура, що акумулює результати комунікаційної діяльності суспільства, за допомогою конкретних компонентів системи інформації та зв'язку.

До таких компонентів Петровою Г. М. віднесені матеріальні (технологічні) можливості поширення інформації з горизонталі і вертикалі, її передачі в будь-яких напрямках та наявність регіональних і міждержавних угод, заснованих на розумінні того, що жоден із процесів інформації не може розглядатися як феномен винятково національного характеру.

Дослідниця перераховує маркери інформаційного простору, якими можуть стати: загальна кількість засобів масової комунікації, загальний обсяг її продукції, яка розповсюджується і приймається на даній території; опосередкована фіксація тих або інших результатів контакту із продукцією ЗМК реципієнтів.

Таким чином, ми визначили категорією «інформаційний простір» стосовно нашого дослідження, а також уточнили конкретні компоненти інформаційного простору.

Разом із тим відзначимо, що у наукових джерелах поширеною є категорія: «інформаційний простір України», такий розподіл говорить про таку специфіку «інформаційного простору» як його сегментарність, належність до конкретної території.

Історично склалося так, що інформаційний простір володіє національно-специфічними способами побудови. Тому в контексті нашої держави застосовується категорія «Національного інформаційного простору України». Законодавче визначення його обґрунтовується так: «Національний інформаційний простір України — сфера (об'ємний простір), у якій здійснюються інформаційні процеси і на яку поширюється юрисдикція України» [3]. Відзначимо, що існування державного інформаційного простору часто є єдиною (але безпомилковою) ознакою національної ідентифікації.

Основні характеристики національного інформаційного простору:

- територія, на яку державою безпосередньо, чи опосередковано поширюється інформаційний вплив. Межі інформаційного впливу мають збігатися з її державними кордонами. Це ареал у якому діють усі складові інформаційного простору: радіо, преса, телебачення;
- структурованість інформаційного простору. Інформаційний простір є динамічним утворенням, що розширюється та конкретизується разом із розвитком нашого суспільства;
- інтенсивність інформаційних потоків. Це рух повідомлень структурами інформаційного простору. Крім мас-медіа, до інформаційних потоків можна зарахувати такі сфери людської діяльності, як туризм, міграцію, освітні, культурні обміни, конференції, змагання та ін. Інформаційні потоки являють собою циркуляцію інформації, окреслюють її напрями і форми, що спричинює зміни на різних рівнях і в різних системах, а саме: зміни в природі, ресурсах, управлінні, культурних і національних системах.

Отже, узагальнимо характеристики національного інформаційного простору. Ми визначили, що коли йдеться про інформаційний простір конкретної держави, ареал його функціонування зазвичай ототожнюються з кордонами держави. На території конкретної держави структуруються мас-медіа, що інформують, повідомляють, аргументують, складають про щось уявлення. А от самі потоки інформації, їх інтенсивність і циркуляція системами інформаційного простору межує із сферою управління національною політикою й залежить від інформатора. Так, українські мас-медіа та російські нерідко висвітлюють одні і ті ж події по-різному. У західних ЗМІ дають власну оцінку подіям. Ця ситуація обумовлена тим, що національні мас-медіа мають обґрунтовувати інтереси національних держав, а ці інтереси, як відомо, не збігаються.

В цілому категорія «Національного інформаційного простору» — це досить великий і складний комплекс. До складу цього поняття вхо-

дять його суб'єкти, все матеріально-технічне середовище, вся інтелектуально-інформаційна власність цих суб'єктів.

Важливим питанням є визначення правового статусу інформаційного простору України. Нині в Україні створено достатню законодавчу базу для здійснення державної інформаційної політики. З великої кількості законодавчих актів можемо виділити наступні: Закон України «Про Основні засади розвитку інформаційного суспільства в Україні на 2007–2015 роки» від 09.01.2007 № 537-V, Закон України «Про електронний цифровий підпис» / Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2003, N 36, ст.276., Розпорядження Кабінету Міністрів України «Про схвалення Концепції розвитку електронного урядування в Україні» / Кабінет Міністрів України; Розпорядження, Концепція від 13.12.2010 № 2250-р., Указ Президента України «Про заходи щодо розвитку національної складової глобальної інформаційної мережі Інтернет та забезпечення» / Указ від 31.07.2000 № 928/2000 [3; 4; 5; 6].

Таким чином, в нашій країні інформаційне поле формується під могутнім впливом законодавчих чинників. Разом із тим недостатньо ретельне та чітке дотримання законодавства, а також не системність вітчизняної правової політики в інформаційній сфері складає найважливішу проблему.

Значна кількість законодавчих актів часто ухвалюється, без урахування довгострокових стратегічних орієнтирів та українських реалій. Наприклад, сьогодні Україна не має єдиного органу, який єдиний має право регулювати роботу телеканалів. Отже, нормативно-правове забезпечення інформаційної сфери потребує суттєвого удосконалення, орієнтацію на кращі здобутки демократичних країн.

Варто зауважити, що таке ставлення державної влади до інформаційної політики потребує якнайшвидших змін. Українськими вченими не одноразово пропонувалися заходи спрямовані для ефективної реалізації державної політики в інформаційному просторі України. Так на думку Н. Войцих, потрібно виконати ряд головних вимог: 1) в системі органів державної влади має бути сформована єдина структура, функцією якої є проведення державної інформаційної політики. Ця структура повинна охоплювати всі гілки і рівні державної влади і включати як спеціалізовані органи влади, що забезпечують регулювання інформаційної сфери, так і підрозділу в інших органах влади, відповідальні за інформаційні аспекти діяльності в сфері їх компетенції; 2) державне управління інформаційною сферою має бути планомірно забезпечене фінансовими і матеріальними ресурсами за рахунок бюджетного фінансування — природно, виходячи з реальних можливостей держави за статтею витрат на державне управління; 3) проведення державної інформаційної політики має координуватися з єдиного центру на рівні вищого керівництва країни при персональній

відповідальності одного з вищих посадових осіб держави за вирішення цього завдання [7, с.13].

Неможна не погодитися із тим, що впровадження означених заходів сприятиме вдосконаленню державної політики в інформаційному просторі України. Як засвідчує аналіз, нині жодна з означених вимог у практику не впроваджена. Така позиція, щодо регулювання інформаційної сфери призводить до негативних наслідків, істотно відображаючись на спроможності держави надавати належну, аргументовану відсіч провокаціям на загальнодержавному рівні та в інформаційному просторі. Отже, стан національного інформаційного простору України на сьогоднішній день є незадовільним.

Ми не повинні забувати, що існуємо у світі, для якого властиві процеси глобалізації, геополітичні перетворення, віртуалізації інформаційного простору. Відтоді як Україна здобула незалежність, іноземна інформаційна активність щодо України збільшилась у десятки разів. Нинішнє законодавство відкриває широкі можливості для заснування ЗМІ в нашій державі особам без громадянства та громадянам інших країн. Виконавча влада поки що позбавлена права здійснювати регулюючі функції у цій сфері. Зокрема, відсутні реальні важелі для регулювання мовної ситуації. Саме тому російськомовна преса в Україні становить більшу частину загальної кількості друкованих засобів масової інформації.

З іншого боку, близькою до нуля присутність інформаційного продукту виробленого нашою країною у світі. Нині, на жаль, ми маємо ситуацію, коли на тлі інтервенції іноземних мас-медіа існує недовіра до вітчизняного продукту. Це неприпустимо, оскільки держава має виступати гарантом суверенітету національного інформаційного простору. Фактично наш інформаційний простір виявився не захищеним від зовнішніх інформаційних впливів. Сьогодні це — одна з головних стратегічних загроз подальшому повноцінному розвитку суспільства та держави.

Отже, необхідно, щоб Україна була інформаційно репрезентована за кордоном. Потрібні двосторонні міждержавні угоди, у першу чергу з сусідніми країнами, щодо транскордонного радіо і телемовлення, має поглиблюватися співпраця українських засобів масової інформації з зарубіжними. У багатьох випадках необхідна розробка договірної бази з зарубіжними країнами, і передусім з Росією (яка є переважно присутньою у українському інформаційному просторі), щодо розподілу, а в деяких випадках — уже офіційного перерозподілу інформаційного простору. Такий підхід управління інформаційною сферою нині реалізований зокрема, в Італії, Великобританії, США, Грузії, Австралії, Канаді та інших країнах

Актуальною проблемою постає правове поле діяльності нових типів мас-медіа (електронна-преса, конвергентні аудіовізуальні ЗМІ), визна-

чення їх статусу порядку ліцензування, законодавчого регулювання відповідальності за розміщення інформації в мережі Інтернет. Також, практика останніх років, актуалізує проблему професійної компетентності журналістів. Особливо ця проблема загострюється під час виборчих перегонів — показовим у цьому сенсі став й виборчий період до ВР України у серпні-жовтні 2012 р. Подібний стан нормативно-правового забезпечення діяльності Інтернет-ЗМК призводить до низки проблем розвитку в сфері забезпечення громадян інформацією, тощо.

Тим часом, у відповідності до щорічної «Спеціальної доповіді 301», яку оприлюднив 1 травня 2013 р. Офіс торговельного представника США, Україну названо найбільшим порушником прав інтелектуальної власності. У цій категорії наша країна опинилася першою і єдиною за останні сім років. Це визначення є кульмінацією зростаючого впродовж кількох років занепокоєння з приводу широко поширених крадіжок інтелектуальної власності, в тому числі зростаючих порушень прав інтелектуальної власності, де задіяні урядові структури. Підстав для прийняття такого рішення було три: «несправедливе, непрозоре управління» щодо організацій зі збору та розподілу авторських винагород для американських та інших правовласників, широке використання нелегального програмного забезпечення в українських державних органах, нездатність вжити ефективних заходів для боротьби з широко поширеними в Інтернеті порушеннями авторських та суміжних прав в Україні [8].

Таким чином, вдосконалення законодавчого регулювання захисту прав інтелектуальної власності в мережі Інтернеті, продовжує залишатися надзвичайно актуальним для нашої держави.

Отже, в реаліях сьогодення актуальною залишається доопрацювання прогалин українського інформаційного законодавства у сфері створення, поширення та використання інформації відповідно до сучасних потреб, викликів та міжнародних тенденцій розвитку.

Висновки

1. Аналіз наявної ситуації засвідчує, що категорії: «інформаційний простір» та суміжних з нею категорій: «національний інформаційний простір», «інформаційний простір України» досить змістовно розроблені у вітчизняній та зарубіжній науці. Проте, якщо в філософсько-теоретичних обґрунтуваннях є певна системність, то практичним питанням побудови довгострокової стратегії розвитку національного інформаційного простору та офіційної комунікації на державному рівні увага приділена меншою мірою.

Документів практичного рівня — доктрин, стратегій з гуманітарних аспектів інформаційної політики, зокрема щодо розвитку національного інформаційного простору та розвитку офіційної комунікації досі не прийнято.

Отже, першочерговим завданням наукової громадськості має бути дослідницька робота спрямована на вирішення проблеми розробки доктринальних та концептуальних основ державної інформаційної політики, з урахуванням наявних прогалин, зокрема на інформаційно-змістовному сегменті (щодо розвитку інформаційного простору та розвитку офіційної комунікації), а також особливостей новітніх викликів інформаційної доби.

Пропонується створити робочу групу із представників наукової громадськості, з метою напрацювання спільних пропозицій на означеному напрямі. Інституціонально така робоча група може бути утворена при Координаційній раді з питань розвитку громадянського суспільства.

2. Провідним інструментом реалізації національних інтересів у такій особливій галузі суспільних відносин, як інформаційний простір, має виступати законодавство. Нині в Україні прийнято значну кількість законів в інформаційній сфері. Аналіз чинного законодавства з питань «національного інформаційного простору України» доводить, що його правове регулювання тільки починає розвиватися, передовсім це стосується регулювання статусу новітніх електронних медіа, платформ їх розповсюдження, а також принципів регулювання їх діяльності. Покращення дієвості законодавства в цілому, шляхом удосконалення окремих правових норм чи створення нових міжгалузевих правових інститутів, дозволить упорядкувати всі інформаційні відносини в Україні.

3. Також, нами відзначено ряд проблем пов'язаних з новітніми інформаційними викликами. Через відсутність якісної технічної бази доводиться констатувати інтервенцію закордонних медіа в Україні. За таких умов, коли відбувається гіпертрофоване розростання інформаційного простору держави з потужнішою індустрією мас-медіа, неможливо створювати національний інформаційний простір, який би міг протистояти іноземній інформаційній експансії. Варто проводити більш активну політику щодо домінування у власному інформаційному просторі, оскільки, як вже було згадано вище, це прямо пов'язано із гарантією національної безпеки.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Інформаційний простір: українські реалії [Текст] : матеріали Міжнар. наук.-практ. конф. Київ, 8 груд. 2011 р. / Акад. наук вищ. освіти України, Ін-т журналістики Київ. нац. ун-ту ім. Тараса Шевченка, Нац. спілка журналістів України ; [ред. кол. : Ю. В. Бондар та ін.]. — К. : Експрес-Поліграф, 2012. — 143 с.
2. Слюсаревський М. М. Інформаційний простір: критика існуючих визначень спроба побудови теорії / М. М. Слюсаревський // Харківський держ. ун-т. Вісник. — Х., 1999. — N439, ч. 4, 5: Сер. Психологія, політологія: Особистість і трансформаційні процеси у суспільстві. — С. 337-342.

3. Закон України «Про інформацію» від 02.10.1992 № 2657–XII [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2657-12>.
4. Закон України «Про Основні засади розвитку інформаційного суспільства в Україні на 2007–2015 роки» від 09.01.2007 № 537-V [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/537-16>.
5. Розпорядження Кабінету Міністрів України “Про схвалення Концепції розвитку електронного урядування в Україні” / Кабінет Міністрів України; Розпорядження, Концепція від 13.12.2010 № 2250-р. [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2250-2010-%D1%80>.
6. Указ Президента України “Про заходи щодо розвитку національної складової глобальної інформаційної мережі Інтернет та забезпечення” / Указ від 31.07.2000 № 928/2000 [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/928/2000>.
7. Український інформаційний простір: Науковий журнал Інституту журналістики і міжнародних відносин Київського національного університету культури і мистецтв / Гол. редактор М. С. Тимошик. — Число 1. — У 2-х ч. — Ч. 1. — К.: КНУКІМ, 2013. — 314 с.
8. У США Україну назвали «піратом номер один». — ТВІ. — 23.05.2013 р. [Електронний ресурс]. — Режим доступу: http://tvi.ua/new/2013/05/02/u_ssha_ukrayinu_nazvaly_piratom_nomer_odyn

REFERENCES

1. Bondar Yu. V. (2012). Informatsiyni prostir: ukrainski realii (Tekst): materialy Mizhnar. nauk.-prakt. konf. Kyiv, 8 hrud. 2011 r. (Information space: Ukrainian realities: materials International science-practice conference Kyiv, December 8 2011). Acad. Senior scientist Education of Ukraine, Institute of Journalism, Kyiv. Kyiv National University of Taras Shevchenko. Union of Journalists of Ukraine. Kyiv, Ukraine: Ekspress-Polihraf, P. 143. (in Ukr.)
2. Sliusarevskiy M. M. (1999). Informatsiyni prostir: krytyka isnuuychkh vyznachen i sproba pobudovy teorii (Information space: critique of existing definitions and attempt to construct a theory). Kharkiv, Ukraine: Kharkiv State University “Viscnyk”, № 439, P. 4, 5, S. Psychology, political science: Personality and transformational processes in society, P. 337–342. (in Ukr.)
3. Zakon Ukrainy «Pro informatsiiu» vid 02.10.1992 № 2657–XII (1992). (Law of Ukraine “About Information”). Retrieved from <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2657-12>. (in Ukr.)
4. Zakon Ukrainy «Pro Osnovni zasady rozvytku informatsiinoho suspilstva v Ukraini na 2007–2015 roky» vid 09.01.2007 № 537-V (2007). (Law of Ukraine “«On the Basic Principles of the Information Society Development in Ukraine for 2007-2015»»). Retrieved from <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/537-16>. (in Ukr.)
5. Rozporiadzhennia Kabinetu Ministriv Ukrainy “Pro skhvalennia Kontseptsii rozvytku elektronnoho uriaduvannia v Ukraini” (2010). (The Order of the Cabinet of Ministers of Ukraine «On Approval of the Concept of E-Governance Development in Ukraine»). Retrieved from <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2250-2010-%D1%80>. (in Ukr.)
6. Ukaz Prezidenta Ukrainy “Pro zakhody shchodo rozvytku natsionalnoi skladovoi hlobalnoi informatsiinoi merezhi Internet ta zabezpechennia” (2000). (Decree of the President of Ukraine «On Measures for the Development of the National Component of the Global Internet Information Network and Security»). Retrieved from <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/928/2000>. (in Ukr.)
7. Tymoshyk M. S. (Ed.) (2013). Ukrainyskiy informatsiyni prostir: Naukoviy zhurnal Instytutu zhurnalistyky i mizhnarodnykh vidnosyn Kyivskoho natsionalnoho universytetu kultury i mystetstv (Ukrainian Information Space: Scientific Journal of the Institute of Journalism and International Relations of Kyiv National University of Culture and Arts). Kyiv, Ukraine: KNUCaA, P. 314. (in Ukr.)

8. U SShA Ukrainu nazvaly «piratom nomer odyn» (2013). (In the US, Ukraine was named «pirate number one»). Retrieved from : http://tvi.ua/new/2013/05/02/u_ssha_ukrayinu_nazvaly_piratom_nomer_odyn (in Ukr.)

THE NOTION OF NATIONAL INFORMATION SPACE AND ITS CHARACTERISTICS

Maryna Shevchenko,

Candidate of Sciences (Culturology), Associate Professor

Kyiv National University of Culture and Arts

36, Konovalets str.,

01601, Kyiv, Ukraine

e-mail: ua.kiev.marina@gmail.com

The beginning of the XXIth century showed new tendencies of dramatic changes of the world, shift of information accents, factual «blurring» of frontiers, intensification of people's migration, ideas, production means and capital flows.

The problem of Ukraine integration into global information space became the core of researches, critical professional discussions, searchings for and implantation of new directions, which would become foundation for further modifications of Ukrainian national information space.

The article deals with the analysis of general present-day state tendencies and prospects of information space development on the example of national information space of Ukraine. Information space of Ukraine is not yet a determined space structure, which provides thoroughly a circulation of socially valid information on a country scale.

The author also looked upon standards of legal provision of information space functioning in Ukraine. The ideas for enhancing the state policy concerning information space of Ukraine are suggested.

Key words: *information space, national information space of Ukraine, information globalization, state regulation of information space.*